

Luceafărul

Săptăminal editat de Uniunea Scriitorilor
din Republica Socialistă România

Proletari din toate țările, uniți-vă!

Spiritul revoluționar

cuprinzătoare definiție a spiritului revoluționar și a rolului deosebit pe care acesta îl deține în întreaga muncă de formare a omului nou constituie tema centrală a recentei cuvântări a secretarului general al partidului la Consfătuirea de lucru pe problemele muncii organizatorice și politico-educative. Adusă la zi, sub raportul multiplexelor sale semnificații, în actualele condiții ale societății românești și, mai ales, în perspectiva fuziunii programelor adoptate de Congresul al XII-lea și Conferința Națională ale partidului, această temă devine motiv de reflecție și acțiune cu un deosebit ecou pe planul conștiinței patriotice, revoluționare. „In lupta și munca revoluționară de transformare socială a întregii țări — spunea tovarășul Nicolae Ceaușescu — și de edificare a noii orânduiri, orinduirea socialistă, partidul nostru s-a întărit continuu, devenind un partid tot mai puternic, unit, un adevărat partid de masă, stimat și urmat cu încredere de întregul popor”.

Afirmându-se ca centru vital al întregii națiuni, partidul este purtător și făuritor al destinului revoluționar. Forța și amploarea creației sale ating practic toate domeniile de manifestare umană. Spiritul revoluționar nu se rezumă numai la o etapă sau alta și nici doar la o generație, el ne explică în identitatea noastră de gând și simțire pe toți, ne exprimă sub semnul națiunii, al angajării în făurirea unei opere sociale și naționale de care simțem interesul și numai în prezent, ci în toată lungimea de undă a viitorului pe care îl edificăm. De aceea în sfera de acțiune a spiritului revoluționar intră și literatura și arta, cultura socialistă care, așa cum o spune secretarul general al partidului, trebuie să prezinte esența, modelul omului pe care trebuie să-l făurim. Accentuând rolul important care revine în această direcție Festivalului național „Cintarea României” și, prin prisma acestei uriașe mișcări creatoare, sarcinile care revin creației în actuala etapă, conducătorul partidului și statului

nostru relevă importanța pe care o au cunoașterea și înțelegerea realității, a muncii și vieții constructorilor noii societăți, pentru a reda în opere artistice de valoare dimensiunea morală și socială a înaltului spirit revoluționar care catalizează și pune în mișcare vaste energii ale națiunii, sentimentul libertății și demnității, înțineria continuă a unității văzute și înțelese ca o cerință de importanță fundamentală pentru făurirea programului partidului.

Cit de importante sunt și ce putere de reliefare poartă literatura și arta, creația din toate domeniile pentru păstrarea și dezvoltarea spiritului revoluționar ca fond al simțirii patriotice și al gândirii înaintate și cu un impact atât de sensibil asupra formării generației tinere, mai ales, sint deja de acum teze și principii unanim recunoscute, criteriile și pozițiile care concentrează o îndelungată experiență și capacitate revoluționară. Să redăm realitatea, spune secretarul general al partidului, dar să găsim nu neșina, nu putregaiul din pădure, ci să găsim copacii tineri, să găsim tot ceea ce este bun și demn în societatea noastră, în munca și viața constructorilor socialismului. Poporul — în care tineretul are un rol de seamă — oamenii muncii sint cei care au realizat tot ceea ce am obținut în dezvoltarea socialistă a patriei noastre. Ei sint eroii care trebuie să-și aibă locul în film, în teatru, în poezie, în artă, în literatură, în pictură, în toate domeniile creației artistice! Pe ei trebuie să-i prezentăm. Implicațiile unor atari sublinieri fac desigur obiect de reflecție atât în momentul actual cât și în viitor. Angajarea culturii și artei — o tradiție în permanență reconfirmată și dusă spre cote valorice de mare profunzime — își găsește noi valențe și noi mobiluri de expresie prin situarea lor la orizontul spiritului revoluționar, îmbogățindu-se și îmbogățind în același timp marea sa forță de inițiere, puterea sa de lumină în care se răsfrâng uriașele transformări petrecute în realitatea întregii țări.

Poporul — în care tineretul are un rol de seamă — oamenii muncii sint cei care au realizat tot ceea ce am obținut în dezvoltarea socialistă a patriei noastre. Ei sint eroii care trebuie să-și aibă locul în film, în teatru, în poezie, în artă, în literatură, în pictură, în toate domeniile creației artistice!

NICOLAE CEAUȘESCU

VEȘNICA LUMINĂ

Pământul țării-i veșnică lumină
mirosul piinii unduind în griu
din plinul lui meru o să revină
un cîntec cald ca șoaptele din riu

cînd limpezi stele, murmur de grădîni
sunt, îmbogățindu-se și
îmbogățind în același timp
marea sa forță de inițiere,
puterea sa de lumină în care
se răsfrâng uriașele transformări
petrecute în realitatea
întregii țări.

Gabriel Iuga

TINĂR ÎN AGORA

Viața ca un foc continuu

S e află la stadiul de finalizare a unui mic micro-raion hunedorean: Microraioul V. Borzele orașului au fost împinse pînă sub dealul Buturilor, iar magistrala care despică Hunedoara în două, se racordează șoselei ce leagă acest mare centru metropolitan la țării, de Deva și Simeria... Vara lui Iulie are zilele albe orbitoare, jocul veșnic al cuploarelor și furmelor se amplifică în aerul puternic ozonat de felurimea enormă de arbori cu care se mindrește edificiul cetății, adeseori filtru natural pentru răsuflarea de două ori fierbinte a Hunedoarei.

Oprește-te an de la Congres, optsezece ani care sint de-finitorii pentru tot ce este azi această vatră a oțelului, dar nu doar a lui. Pentru că azi Hunedoara nu mai este „doar” un centru siderurgic, ci și unul spiritual, dovadă, de exemplu, fiind locul 2 pe jară al totalului formațiilor artistice în Festivalul național „Cin-

tarea României”. Dovadă fiind și poezia hunedoreană, dovadă fiind însăși viața zilnică a venerabilei cetăți. Microraioul despre care scriam, modern, subziera geometriei funcțional-estetică a ansamblului urban, își coboară ultimele schele, își amenajează spațiile verzi, își transplantează arborii... Arbori tineri, molizi, castani, mesteceni... Unii sint aduși chiar de oamenii care s-au mutat recent aici, alții sint celoriști, pentru că marea pădure-domestică să ne lovească ferestrele cu crengile, să ne aducă aminte că vecinătatea mirunatelor impresurii ale munților, din țara Hațegului, a Rusci, a Orăștiei, Apusenilor... Aici, în Hunedoara, am mai spus cîndva asta, oamenii trăiesc ca într-un gigantic sat, dar asta și-o superează faptul că relațiile zilnice, să le spunem ale străzii, animației, pietei, vetrei, sint unele deose-

Eugen Evu

Continuare în pag. a 5-a

ACTUALITATEA — reperul permanent al creației

S criu aceste rînduri sub impulsul general al pătrunderii în adevărul creațiilor la Consfătuirea de lucru pe problemele muncii organizatorice și politico-educative. A ne construi operele pe temelia cunoașterii directe a realității, de implicația afectivă în „tot ce devine în Patrie” este o coordonată esențială a scrisului nostru. Ceea ce durează are fără îndoială pionii fixați puternic în betonul armat al adevărului vieții, încununându-se pagina de carte ca și tabloul de comandă al unui adevărat proiect de creație. În acest caz, creatorul departe de a fi un simplu contemplativ al evenimentului, el însuși este unul din factorii decisivi ai acestuia care nu numai că „nu strivește corola de minuni a lumii”, dar fertilizează pămîntul, îl ară și pregătit „mirabila sămînță” începe să vegheze, gonind un mare „cîntec al vîrștelor” de la germinația pînă la rod.

În cazul nostru, al scriitorilor, „corola de minuni a lumii” este cartea, iar „mirabila sămînță” nu este altceva decît actualitatea, reperul permanent al creației, un punct cardinal în spațiul nu întotdeauna liniștit, ci dinamic, cum spuneam într-un poem „Iată-te de cicatrice”, sigiliu ale luptelor prin care am trecut. Si am trecut, unii dintre noi verticali, de o verticalitate implacabilă, expresie tocmai a fixării în actualitate, reținut-o și asimilind-o în sensurile ei inamendabile, alții, ascultînd de alte imperative, cu potențialități notorii dar incapabili să înțeleagă dimensiunea care le solicita dăruirea

demărginită a ființei pentru ca și opera să la ființă și să dureze. Sub acest aspect, actualitatea, problematica ei, investițiile care s-au făcut și care se mai fac pentru a i se innobila aspirațiile, dăruirea de sine, astfel ca toate cîntecurile ei să se păstreze așa cum au fost programate, cu colonade și bolți, cu frize și metope și mai ales cu vitralii care prefigurau cromatica simfonilor enesciene și magia orchestrațiilor eminesciene, toate acestea au putut legitima destinul unor înfăptuiri „sub specia contemporaneității” la care ne referim ori de cite ori deschidem Cartea Faecilor României. Este o carte, unde, în fiecare pagină de la începutul pînă la ultima filă care se scrie astăzi cum încă nu s-a mai scris, fila devenind lespede de piatră iar condeii daltă cu care se taie inscripția să nu se mai șteargă și s-o poată citi și urmașii, înfăptuindu-se, unde înțelegem permanent actualitatea românească, fie că este vorba de făurirea primului stat al dacilor sub ocrotirea apadei lui Burebista, cu peste două milenii în urmă sau de împlinirea visului secular al tuturor românilor, crearea primului stat unitar la 1 decembrie 1918, acum 65 de ani și mai, mai aproape de noi, mai simțindu-i încă vibrația modelatoare de conștiință înalt românească, de un fierbinte patriotisme, cel de al IX-lea Congres al Partidului din 1965 cînd s-au statornicit în țara noastră însemnele fundamentale ale epocii contemporane.

Ion Potopin

Continuare în pag. a 6-a

LITERATURĂ ȘI FORMAȚIE

C a orice act de cunoaștere, creația literară — de fapt contactul cu ea și studiul riguros — are o latură informativă și una formativă. Dar, mai mult decît o disciplină pozitiv-științifică, structura informației transmise prin opera de artă, prin literatură îndocosebi, modelează într-un mod mai direct, deci mai eficace, conștiința receptoare. Adresându-se sensibilității, vizînd așadar transformarea afectivă a persoanei supuse influenței sale, creația artistică este, într-un chip indubitabil social, un evident instrument formativ. Despre funcția pragmatică a experienței estetice s-a vorbit cu suficient aparat teoretic în mai vechea sau mai noua estetică. Tocmai această funcție pare să-l ofere statutul privilegiat: „Esteticul constituie experiența-reper de care pot beneficia toate celelalte funcții superioare ce concurează la desfășurarea vieții umane”, credea cu îndreptățire un filosof american de la începutul secolului nostru, John Dewey. Esteticul este, conform teoriei acestui important reprezentant al pragmatismului, calitatea care diferențiază experiența umană de activitățile mecanice, adică de comportamentul inconștient și mecanic.

Această scurtă argumentație nu a avut, desigur, altă funcție decît de a atrage atenția asupra unui aspect practic binecunoscut. Literatura de calitate, arta în general pot fi mai eficiente decît lecția de morală. Cu o convingere, peste care cu greu s-ar trece: aceea a competenței structurii și comportamentului factorilor educaționali. În fond, toți datorăm contactul cu textul literar școlii, în genere educației instituționalizate pe care am primit-o. Excepțiile, foarte puține, confirmă, ca de obicei, regula. De aceste prime contacte ale conștiinței aflate în dimineața cunoașterii depinde gradul mai mare sau mai mic în care individul va resimți plăcerea estetică a literaturii, gradul, deci, în care ea își va exercita funcția formativă. Pentru acest motiv, în dubla noastră calitate, de profesor și critic literar, încercăm să pledăm în însemnările de față pentru specificitatea acțiunii didactice la disciplina în discuție. Avem o tinăra generație cu o personalitate puternică, probabil mult mai voluntară decît au fost cei de vîrstă subsemnatului. Fenomenul este, se poate de firesc, dialectic, judecînd că adolescenții de astăzi s-au format într-un climat de profundă

democratizare culturală, în anii în care s-au pus în practică și s-au cules primele roade — substanțiale — ale ideilor de importanță istorică stipulate de Congresul al IX-lea al Partidului Comunist Român. Tocmai libertatea de gândire, mobilitatea și caracterizarea în primul rînd pe tinerii de astăzi. Școlii românești îi revine în atare context o sarcină de a cărei finețe — sportivă — e greu să ne îndolm. Este, la urma urmei, finețea dintotdeauna a dascălului de literatură, cel care poate trezi în chip definitiv dragostea pentru creația literară sau, invers, poate îndepărta pe veci. La vîrstă — fragedă a citărilor, textul literar de o minimă dificultate se receptează prin mijlocilor. Să mai spunem că de calitatea acestuia depinde într-o proporție sublimă calitatea înțelegerii, așadar exercitarea funcției formative a literaturii?

În cazul prozei, de exemplu, profesorul trebuie să dirijeze identificarea cu eroul literar, într-un mod, desigur, care să nu vulgarizeze de fel textul, dar nici să complice faptele în esență simple, directe. Nu e aceasta din urmă numai o structură didactică: ea este un model fundamental al receptării, al interacțiunii dintre personalitatea de obicei diferită a lectorului și cea a creației receptate, studiat ca atare de esteti-

Costin Tuchilă

Continuare în pag. a 2-a

TARA ÎN AUGUST

- Reportaje de ● Ion Segărceanu
- „Satul natal din cîmpie” și ● Florentin Popescu
- „Popasuri rîmnicene” ● „Personaje pentru toate măsurile omenești” de Maria Cune
- „Pasărea uitării” — proză de Mihai Rășică ● (în pag. 4-5)

O imagine despre poezie

Odată cu înnoirea limbajului liric și cu experimentele secolului XX, poezia a devenit din ce în ce mai conștientă de propria sa condiție, reflectînd cu luciditate asupra acesteia. Spiritul critic al poeziei în raport cu sine se observă pe de o parte în elaborare, pe de altă parte în luciditatea cu care poezia gîndește despre ei și despre poezia generațiilor lor. De obicei poezii scriu ocazional unii despre ceilalți, din prietenie, din afinitate sau din alte motive. George Albiu nu este singurul poet tentat de critica de poezie, dar el rămîne în primul rînd un poet, în vreme ce alții sint în egală măsură și critici. Dealtfel el însuși se consideră un poet printre critici, preocupat să reflecteze asupra fenomenului poetic la nivel de generație și la nivel individual, interesat să descrieze dinamic și formele particulare ale acesteia, problematica și modalitățile de expresie, mentalitatea și direcțiile lirice.

Considerînd că perioada literară contemporană, „trăiește cea de-a treia ei mare înflorire” după aceea a marilor clasici și după cea interbelică, George Albiu întreprinde cu Antologia poezilor tineri o selecție care trebuie să ilustreze fenomenul, urmînd modelul antologiei cu același titlu, din 1934, a lui Zaharia Stancu. Demersul reprezintă o replică și o continuare.

Antologia lui George Albiu cuprinde aproape o sută de poezi, născuți în intervalul 1931 (anul nașterii lui Labis) — 1956 (anul morții aceluiași), ceea ce înseamnă că ea pune în discuție aproape întreaga poezie a generațiilor care au debutat după 23 August 1944. O asemenea încercare nu putea înfrungi toate suferințele, nici la nivelul criteriilor, nici la acela al selecției

propriu-zise. Autorul este conștient de riscurile antologiei, probabil și pentru că știe că întotdeauna lucrările de acest gen, mai ales cînd ele sint consacrate fenomenului contemporan, suscită discuții. Desigur că o antologie nu poate cuprinde, ilustra sau exprima desăvîrșit sau complet o epocă, mai ales cînd tîmărul nu a validat încă toate valorile, cînd operele nu sint încheiate, cînd lipsesc perspectiva de la distanță, dovada o fac opiniile divergente ale criticii, referitoare la succesiunea și importanța generațiilor sau valurilor de poezi. La influențele care se manifestă între acestea sau la plasarea centrului de greutate în spațiul fenomenului liric contemporan.

Două sint reperele în concepția lui George Albiu despre influența personalităților poetice excepționale: Nicolae Labis și Nichita Stănescu. Autorul antologiei își explică dinamica și configurația lirismului din ultimele trei decenii prin necesitatea simultană a „molecularismului lui Labis” și a „esteticismului lui Stănescu”, fiind vorba, în ultima instanță, de două momente disjuncte și esențiale în care s-au produs mutații în atitudinea și mentalitatea lirică, urmînd o iradiere complexă și generatoare de efecte diferențiate, pentru că, în etapa mai recentă, noul să se releve „în felul de a fi al fiecărui autor”.

În timp ce alte generații literare, pînă în pragima celui de-al doilea război mondial, intrau în scenă prin manifeste teorice mai mult sau mai puțin clare, pentru generațiile de după Eliberare prima problemă care se pune este dacă ele există sau nu există ca atare. Dacă pentru generația lui Nichita Stănescu s-a convenit că ea are un profil oarecum unitar și distinct, dacă pentru poezii care au acum 40 de ani s-a adoptat un nume ca „generația Hype-

Sultana Craia

Continuare în pag. a 6-a

D. R. Popescu și condiția umană în teatrul contemporan

Teatrul românesc contemporan nu poate fi surprins atât de ușor în diversitatea manifestărilor sale, întrucît se pot desprinde unele trăsături și evoluții ale dramaturgiei noastre. Nu avem însă pretenția de a stabili direcțiile sale pe care se orientează teatrul românesc. Putem însă sesiza prezența tuturor temelilor și subiectelor specifice teatrului universal și multitudinea manifestărilor sale. Astfel, există piese ce inves-

tighează, în genere, condiția umană confruntată cu timpul și evenimentele istorice, precum și opere ce abordează procese social-politice contemporane. Nu sint neglijate nici aspectele ce vizează consecințele pe care le are pentru individ pierderea criteriilor axiologice în aprecierea faptelor și atitudinilor umane. Un teatru al condiției umane complexe și contradictorii în manifestarea sa, al sesizării factorilor alienanți ai individului promovează de aproape două decenii Dumitru Radu Popescu. Intruaga sa operă dramaturgică surprinde condiția umană într-o diversitate de situații și manifestări, atât din perspectivă realistă — într-un registru grav al tensiunii dramatice — cît și prin analiza diverselor straturi și niveluri ale personalității umane. În acest sens, utilizează mijloace ale teatrului dintotdeauna, de la cele ale teatrului poetic — din păcate prea puțin reprezentat pe scenele noastre — pînă la elemente ale teatrului grotesc și fantastic. Într-o formulă teatrală ce îmbină planul tratării realiste cu cel al parabolice și alegoriei. Scopul final al unei astfel de abordări îl constituie,

fără îndoială, înțelegerea realității sociale, sesizarea capacității noastre de adevărului. Descoperirea și folosirea adevărului ca instrument eficace în lupta împotriva alienării, pentru îndepărtarea din climatul nostru social a stărilor de tensiune și conflict, întreprinse de unii indivizi, constituie tema centrală a dramaturgiei lui D.R. Popescu.

Adevărul nu se lasă însă ușor de sesizat în pălenjenisul relațiilor interumane și atunci, întregul travaliu al personajelor confruntat pe scenă devine obiectivul fundamental al acțiunii dramatice, în jurul

Mircea Cristea

Continuare în pag. a 7-a

- În acest număr: ● Anchetă „Luceafărului” ● „Generația tinăra către o conștiință integrată” (II) ● Participă: ● Grigore Georgiu ● Cornel Ungureanu ● Constantin Zărnescu ● Cronică literară ● Viața cârșilor ● „Sfîrșitul lui Maciste” de George Pitu ● Tehnica aletelor sau iluzoriul drob de sare” de Adrian Riza ● Pseudo-cultura pe unde scurte de A. Silvestri ● Repere ● Revista străină ● Balcanice ● Sport de Fănuș Neagu

TEOHAR MIHADAȘ: «În lumina inserării»

Puțin dintre istoricii literaturii române au așezat la dimensiunile cu totul me-

Capitală e, în cazul acestora ca și al celor care au scris cu predilecție în «dialect», voința de a se contopi în literatura națională integrată...

rie a «seriei aromâne» va observa, fără îndoială, că dincolo de inevitabilele particularități de stil se află o materie sufletească ireductibilă: comunitatea, cu ecourile ei, se răsună în nesfârșit în individ.

Printre cei mai interesați autori de origine aromână pe care îi are literatura română de azi se află, sint sigur, Teohar Mihaș, cel mai valoros, «Tărîmul Izvoarelor» (1968), de exemplu, era o admirabilă autobiografie de adolescent din Balcani, pitorească prin amănuntele de viață curentă, memorabilă prin etnografie însă mai cu seamă extraordinară ca document de mentalitate...

zavă cavalcadă aeriană: «E cald de nouă, de neață și eu. / Scăpării rîpale lumii sub noi / Poartă-triumfatu — în tres; / curcubeu / Venim prin solarele singelui ploii».

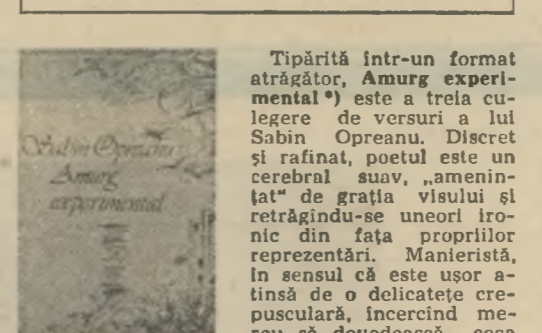
Există, afară de orice îndoială, la acești poeți cu obiră în Balcani un aer comun concretizat aci în baladescul simbru: «Visc a napădiș go-runii. / În peșterile lumii, / Văgăuții își fac tărîmul... / În terase, și-n odăi, / S-au strins frunzele în câli / Ard moacă și mistuit / Doruri nemăturiste / Și-așitate dinlăun- / tru, de-un club de căpșun, / folcloric și terific cu vegetalele satanică și vietăți neliniștitoare, însă mai presus de toate acestea prin marile teme ale norașelor cundante, cu rezonanțe, adică, de profunde versete biblice. Ei cîntă «exodul», / duhurile, bizarele apariții premonitoare! (ca ingerii grozavi de vechi Testament), populațiile pribegite cărări sau pedestre, steaua răz-

Dar erotica, ea cum este? Religioasă dar pasională, la un mod aci concupiscent și zgomotos, meridional, aci de factură adoratoare, monacală: un amestec de incitare contemplativă și de gând plăcut, confortativ. Ar mai fi de examinat limbajul acestui fermecător liric «aromân»: lexicul lui nu este nicicum dialectal (în dialect scriu azi, la noi, H. Cândroveanu, cu «Nihăz», și Kira Iorgovanu, cu «Steaua din cer») însă rămas în poezie ceva din umbră în fața cuvintelor unei limbi vechi. Purificarea către străvechime atinge punctul cel mai intens atunci cînd Teohar Mihaș compune «în limba străbunilor»: «A bungețe și-a baltă amurgul ne-ade, / Cu-o boare amălie de busturi și brînduș / În pinza / genunii, ce droaie de vînt / Și viezurii sub vetre agură din guse».

Artur Silvestri

POEZIE

Introspecție și ironie

Pătipări într-un format atrăgător, Amurg experimental este a treia culegere de versuri a lui Sabin Opreanu. Discret și rafinat, poezia este un cerebral suav, amenințat de grația visului și retrăgîndu-se uneori ironic din fața propriilor reprezentări. Manierist, în sensul că este ușor a-tîns de o delicatețe crepusculară, încercînd mereu să dovedească ceea ce nu e de dovedit, poezia lui Sabin Opreanu se năste din câteva tensiuni detectabile, tot așteptate, motive revenind aproape emblematic în noul volum. Una este dispoziția introspectivă, prin care însă autorul nu ajunge la scufundarea în adîncul conștiinței, pe urme simboliste, ci la un înregistrare «realistă» a mărunții lumi inconștiente. Vorbînd despre sine, «persoana» lirică a acestui poezii va vorbi despre intruchipările diafane în care se răstîrce: «Și dacă dorii să-mi cunoașterii părerea / Iată ce vrea să fie poemul: // O restaurare a luminării pîlînd / între petalele unei flori cîntătoare...».

Costin Tuchilă

Sabin Opreanu: «Amurg experimental», Editura «Facla», 1983.

Literatură și formă

Urmare din pag. I

cleni (reținem un nume, recent adus în peisajul culturii românești: H. Moore vașu), răsua acestei identități — să mai vorbim de valoarea ei formauva? — va conduce, la strîngutului unui ciclu educațional, la familiarizarea cu structuri literare clasice, ceea ce poate corespunde în plan moral cu o viață stricte a conștientului comportamentului. Informația, «servită» într-o formă dinamică, formeză: e un adevăr pe care pedagogia modernă l-a transformat deja într-un instrument de lucru prețios.

Pe lângă școala «rămîne factorul fundamental în educația prin opera literară și pentru opera literară, să ne oprim la un aspect concret, desprins din realitatea cea mai evidentă: manualul de literatură. La ciclul gimnazial, o știe oricine, profesorul pune bazele receptivității estetice a textului literar, pe lângă existența de model formativ-formativ în liceu. Ne vom oprim la o situație edificatoare. Clasa a VIII-a, considerată, firește, «clasă mare» la școala generală, reprezintă poate vîrstă decisivă în privința trecerii de la receptarea intuitivă a tipului elementar analitic. Școala noastră beneficiază, o spunem cu mîndrie, de un excelent manual de lecturi literare pentru această clasă, alcătuit de Dumitru Săvulescu. Facem această afirmație mai ales în contextul în care, după cite știm, se lucrează la manualul noi de limba română, în conformitate cu noua programă, în vigoare din anul școlar trecut. Prin ce este această carte de lecturi literare excelentă? Îndoișori prin faptul — esențial — că textele literare nu sînt înscrise după ordine cronologic sau arhivistic, numai un principiu alternativ (tematic, didactic etc) care, oricît de valabil, rămîne unul modest. Dumitru Săvulescu a compus realmente un manual de literatură, ce oferă profesorului capacitatea, dar și exigența de a modela conștiința elevului după structuri elastice, demonstrînd, subînțelegînd ideea de continuitate a unei tematici, a unui motiv literar. Fără să fie nevoie să afirmi în clasă noțiuni alte de prețioase cum sînt cele de mai sus, cu care elevul se va ocupa în clasele următoare, conștiința copilului de 13-14 ani va fi într-o manieră edificatoare înrîurită de sentimentul naturii și meditația în fața morții, temă fundamentală în cultura noastră (seria Cădule, Măria-Ter, lectură apoi lectură. Măria Ter am am un singur dor, Văra, Singur, Rapedii de toamnă, în ultimele accentul trecînd mai ales pe convenția literară) sau de modelul eroic și meditația în fața istoriei din La Vulturii, Vlaicu-vodă, Neamul Șoimăreștilor. Sint texte și fragmente așezate exact în această ordine, învințind deci profesorul la o strategie deosebită. Înțelegă astfel, clasa a VIII-a va înarma elevul cu suficiente structuri operaționale pentru ca saltul la prima clasă de liceu să nu se transforme într-un impact. Va fi treapta firească de receptarea estetică la informația de tip estetic.

XXV Sala din Calea Victoriei

Cînd am ajuns la cenaclul Nicolae Labiș vatra sa începu să se răcească, o spun în concuștină retrospectivă, după ce am aflat despre epoca sa cea mai plină, și cred că așa va fi arătat și Sburătorul din ultimii săi ani. În țara lui 1968, cînd am intrat în sala sumptuoasă, izbitor de somptuoasă pentru un cenaclu, nu mai veneau acolo Păunescu, Alexandru, Nichita Stănescu. Sala era totuși plină, avea să se goliască simțitor în primăvară, și interesanți erau asistenții. Pe mulți avam să-i recunoștem după ani. Cellății, entuziaștii, tinerii care una-două pomeneau de Camus și Sartre, de absurd (cum se pomenește azi de hermeneutica și textualitatea) au dispărut cu desăvîrșire. Am remarcat o situație similară și în legătură cu foștii mei colegi de universitate. Sînt șapte ani de cînd ne-am despărțit. Cei care făceau artă și literatură cu gura, pasional, trăind dramatic au fost înghițiți în spațiul și timp. Zictea e cam vulgară, însă nu-i găseam un echivalent: «căteii dinții turbează».

Ultimele trei luni de la Labiș erau deci alexandrine, de «decadență», însă oricare epocă de acest gen păstrează amintirea grandorii. În primul rînd, publicul era de calitate, civilizată, și se vedea că lumea devenise o zi consacrată evenimentului. Barbu era în plină putere, calm și stăpîn pe sine. Răbdător, în clipa în care vorbitorul deschidea traista de citate și nume celebre de care o burdușie acasă, omul din centrul prezidiului îi lua cuvîntul și îi rusina. Atmosfera, pe lângă sobrietate, avea o generozitate fără de care nu posibilă în intințire spirituală. Era evident că fetele cu expresii de studente, a căror vestimentație modernă dădea un plăcut contrast mobilierului, tinerii cu bărbi și sacouri, domii mai în vîrstă, iubitori de literatură, bînvovitori și incomodați, voiau să se «asezoneze» (deși din însăși cumsădădă lor se citea cîl de era de gure), mini-conșcrații din timpul acela: cînd o cartă tipărită însemna

foarte mult și trei apariții în revistă un triumf; scriitorii de cincizeci-șaizeci de ani care văzuseră multe cenacuri la viața lor și participau comparativ, cite un div care onora seara cu prezența în sala, erau cu o tăvălă modestă în ultimele rînduri; cele citeva curățate și împasate navetînd între tigale și poezie, soferul Ilie și un Silvan care schita discret un cap de scriitor — toți, pîlcepe, constituiau un public. Și această însușire unitară — înălța pe toți — dîndu-le un caracter de caracter luate împreună. Chiar dacă un vorbitor spunea prostii și al doilea păpăștii și mai mari, venea cineva care punea lucrurile la punct iar din discrepanța respectivă leșea o lămurire. Și încă ceva: publicul era omogen, măcar prin faptul că nu fluctua.

Sînt aproape cincisprezece ani de cînd am intrat prima dată în sala din Calea Victoriei. Era plină, era lume și pe spațiul acela de la cîetaj unde în același an avea să sară un pictor onic și să-și frăzueze pictorul, se fuma și se aștepta. La ora cîvenții, Barbu, cu suita sa de atunci, mai numeroasă (Ch. Achille, Dinu Săraru, M.N. Rusu, Grigore Arbore) a despletit în două multimea îndreptîndu-se spre președinte. Cineva din dreapta redactîndu-și o spus niste cuvînt de circumstanță și-a anunțat că va citi poezia cutare: o fată semi-speriată care a scandat niste poeme din care (în mîntie o imagine cu zăpadă pe galoșii tălății și altele suavități. S-a dat apoi cuvîntul și lumea a uitat de ea. În plin, am văzut un bărbat care a prezentat o problemă ale literaturii mondiale, unui l-au aprobat pe antevorbitori, alții i-au contrazis și în răs-timpuri Barbu dădea multora cuvîntul, zicîndu-le pe nume. Ii mi întrerupea, îi așezau. Poemele fetelor care să-și trebulie să fie o nobilită mamă și profesori, dispăruseră înghițite de subiecte mult mai arzătoare.

În martie, asistența se rărise, din prezidiu lipsea adesea Barbu suplinît de Achille sau de Dragoș Vrăncănu și vorbea tot mai des Ion Anghel Teodoroff care spunea, invariabil, eșesit în loc de esesit și ceea ce versuri să publicie în revista «Mesopotamia literară» citea proză o anumită Minodora și nu mai știu cum, proză în care se vorbea numai de Brăncuși: sculptorul și Tuculescu fuseseră redescoperiți și li se dedica eșeri și poezi cu nemilumita... În ultima seđință la care literatură române este una (scrie azi pentru a doua oară cuvîntul. Nu știu ce am biguit, strîns în mîngina unui sentiment de rușine și prăbușire catastrofală pe care mi-l amintesc perfect. În simbăta următoare, Grigore Hagiu, care scria cronica cenaclului, l-a menționat și pe... Dan Ciocla. Un număr mai tîrziu, la 27 aprilie 1968, îmi apăreau două poezii în Luceafărul: nu știam că eram ultimul debutant al seriei Barbu. Două luni mai apoi, într-o simbăta dimineață, cerînd la debit «Luceafărul», vizitoarea mi-a întins o foaie cu «capul» încadrat în albastru. Am crezut că-mi dăduse un «Contemporanul» vechi. Însă era chiar Luceafărul. Un alt Luceafărul decit acela — (frontispiciul său portocaliu și desenul lui Gănescu I — cu care eram obișnuiți. A fost una din puținele stupefacții ale adolescenței mele. Aveam 16 ani, terminam clasa a zecea de liceu și îmi dădeam seama mai bine spus presimțeam, că mi începuserăm rău «cariera literară».

Dan Ciachir

PROZĂ

Amintirea amintirilor

Destinul eroinei lui Stelian Păun este «transilvan»: Gheorghina lui Păunescu Negru este o Mară cu șapte copii rămasă văduvă la 31 de ani, muncind din răsputeri să și-i vadă pe toți cu știința cății (adică trecuți prin facultăți sau prin Școala normală; Gheorghina «cetește» plină la adînci bătrînețe numai semnele vîrții rămînd neluminate de carte). Modul de abordare a epicii se înscrie în buna tradiție a lui Ion Agărbiceanu din «Arhangheli» (majoritatea copiilor vor deveni învățători, «apostoli ai neamului» cum erau numiți la noi între cele două războaie mondiale) — cu excepția romanului Nataliei care se vrea o subtilă replică la «Heliana» Nataliei Negru (prima fată a Gheorghinei se numește chiar Natalia Negru, ține un jurnal intim la Școala normală care coboară cu bună-voință din modelul avut în vedere de către autor, se va căsători cu un poet lingă care, însă, va trăi într-o armonie desăvîrșită; de altfel, într-un context este amintit și numele lui St. O. Iosif). Și alte romane interbelice își aracă umbra peste «Cioșca cu pul de aur» Stelian Păun roșind, mai mult decît o rememorare, mai mult decît un colaj, o anumită ambianță culturală care pentru lectorul avizat are savoare ei, parfumu ei de epocă; ceea ce la prima vedere pare vetust se dovedește intenționat arhic. Acțiunea romanului se desfășoară la vărsarea Otului în Dunăre: iată o interferență esențială a Transilvaniei cu Muntenia, demnă de toată atenția, cu atât mai mult

CRITICĂ

Palingeneză și exegeză

O luciditate aparte, exersată temeinic pe tărîm exegetic și destul de bine alimentată intuitiv pentru a nu riscă să eșuze într-un mîntropism al lecturii, o lătură de modă, «noi critici», prudentă și simultan participativă, de la distanță suficient de mare pentru a nu adopta cu navitate infidelele el-iată citeva dintre dominantele incontestabile ale discursului critic pe care mizează I. Chele-Pantea în «Palingeneză valorilor?». Punctul de plecare al celor două sute de pagini de argumentată și agreabilă exegeză este o constatare aparent dezarmantă pentru orice tentativă critică de bună credință: «emananță», adăvînta Operă face din propria-i apertură condiția subzistenței, în parșele, a unui număr practic înfinit de puncte de vedere, eventual violent opozente. Ceea ce este un spațiu al armoniei generază un

Cristian Moraru

I. Chele-Pantea: «Palingeneză valorilor», Editura «Facla», 1982.

pectiv, suprarealismului românesc. În fine, în masura în care scriitorii din nouăzeci și două realizază prima sinteză a strălucitei generații poetice ale cărei începuturi datează din a doua jumătate a deceniului al șaptesc: Dimov, Brumaru, Vasile Iosif, Mazilescu, Abulău, Romanescu, Robescu, Mircea Ciobanu, Dan Laurentiu, Cezar Ivănescu, Adrian Popescu, Ileana Mălănoșiu, Daniela Turcea și alții. Pe scriitorii din nouăzeci și două ținem în vedere critici românești.

«REPORTER DE CURSĂ LUNGĂ» se intitulăază via și compacta carte de reportaj a lui Nicolae Holban, apărută recent la Editura «Albatros». Recurgînd la formula cvasiromânească a descenderii în lucrurile cunoscute și în investigații mult timp în urmă, autorul își la drept mator infailibil al noi investigații timpurii, care de măsura reală a lucrurilor, cu coeficientul lor de autenticitate existențială. Dovadă, practic, condiția artistică a genului reporteresc este departe de a fi așezată formulărilor stereotipe, de-a gata făcute, «dă-mi ignoră o faptă spectaculoasă întâmplare a corințienilor: Smărăndia, roman modern, text inclus de I.L. Caragiale în Cronica de

BREVIAZ

TREI DEBUTURI ÎN CRITICĂ. Împlinirea fericii face ca trei din reprezentările strălucite promovate de critici în revistele «Luceafărul» să debuteze editorial la mijlocul prezentului an. Este vorba de cartea Aventura memoriei (Editura «Eminescu») de Sultana Craia, Timp și mod (Editura «Cartea Românească») de Valentin F. Mihașcu și Căteia poeziei (această editură) de Costin Tuculescu. Împrejurare: desi ar fi fost îndreptățit, cel trei tineri critici nu debutează cu volume rezultate din foarte personală lor activitate de croniciari literari; volumele lor vizează și izbutesc în chip revelator demersul interpretativ de aspect sintetic. Astfel, sint-motivul indicat de sintagma aventura memoriei, în cazul Sultanei Craia, se raportează exclusiv la opera lui Zaharia Stancu. Timp și mod reprezintă metafora-concept din unghiu. Căteia Valentin F. Mihașcu explorează, succesiv, universul eminescian, bacovian, argeșean, călănescian și cel din opera lui Marin Preda; pentru ca în capitolele următoare ale cărții să fim împinși a două incitante investigații consacrate romanului și re-

6 AUGUST 1983

te face „pârtaș” la fiecare moment, în cluda faptului că avusesse loc cu multe decenți în urmă. La început ai fi putut crede că omul aproape nomenager din fața ta trăiește doar în trecut, dar erați imediat obligați să-l schimbați în prezent. Lângă paginile îngălbenite ale unui ziar pe care-l editașea cîndva demult, apărea nămeșit un volum proaspăt tipărit, ori ziarul județean din urmă și citeva zile în care-și făcuse publică viața despre scriitorii cei mai tineri ai Rimnicului.

„Și iarăși mă gîndesc că acela care se va încumeta să scrie cîndva istoria orașului de la hotarul Valahiei cu Moldova, va trebui să zăbovească îndelung asupra momentului „Octavian Moșescu”.

IV. În nou schimbare de cadru. De astă dată încerc să descopăr cum un oraș depășindu-se tot mai mult de condițiile sale de angrenare în viața țării să se apropie de agricultură și de fabricurile ei. Prietelul — în măsura în care înfățișarea pare paradoxală — mi-l oferă un al popas cel pe strada Ștefan cel Mare, la casa soților Ion și Stana Florescu.

„Și unul și celălalt sînt gîb-gebet rimniceni, cu domiciliul în București, în fine cu toate drepturile și obligațiile ce decurg de aici. Și nici unul, nici celălalt n-au fost încă acum, adică pînă în urmă cu trei ani, agricultori. Îți dai seama repede, fie și de la primele lor cuvinte:

Vorbesc ei: „Am văzut și noi pe la televizor, am citit și prin ziare despre ce fac alții și ce au avantajele al solarilor.”

Adaugă el: „Ce-ar fi, măi femeie, l-am zis eu nevestei într-o zi, să-năcerăm și noi? Dacă tot avem pămînt, nu-l păcat să-l lășăm nefolosit? Și uite-așa, în bună înțelegere, ne-am pus pe treabă.”

„Și a mers?” îl întreb.

„Dăpă cum? zice el. Se putea să nu meargă? Dacă pui suflet oricui treabă merge. Am cumpărat foști de polițieni, am strîns lăruși și scînduri și gata.”

Vorbesc ea: „La-nceput a fost cum greu, ce-i drept, că n-aveam noi experiență. Dar mai de urmă a mers.”

Vorbesc el: „La sădit, ne-au mai ajutat și copiii, că alfel nu făcăm noi față și s-ar fi uscat răsadurile pînă să le punem în pămînt.”

„Erau atît de multe fire?” întreb.

El: „Pește zece mii de fire de roșii și aproape patru mii de ardei iuți.”

Ea: „Zece mii optzeci și patru de roșii și trei mii nouăzeci și opt de ardei. De la un timp ne dureau mușchii de la mîini și mijloc. Ei (adică soțul, n.n.), nu spunea nimic dar vro trei-patru zile l-am tot văzut întinzîndu-se de mijloc.”

El: „Atît ar mai fi trebuit. Ar fi sărit cu gura pe mine, că doar eu fusesem cu ideea...”

„Și rezultatele?” încerc să gîrbesc finalul povestirii nelipsite de cîntecul unor.

El: „O, rezultatul a fost peste așteptări! Am vindut și la piață de vreo treizeci de mii de lei și-am păstrat și pentru noi cit să avem tot anul.”

Ea: „Pe urmă, în anul care a venit am început să trecem la cultura succesive și să contractăm cu statul.”

El: „Roșii, ardei, pătrunjel. Așa fel ca pămîntul să dea roade tot anul, nu numai primăvara. Și vă rog să mă credeți că este foarte rentabil.”

V. De ce n-ar avea și Rimnicul o faleză străjuită de blocuri? Și dacă tot o poate avea, atunci de ce să nu facem frumoasă? Într-un spațiu, desigur, în urmă cu cîțiva ani, edilii orașului. Și spunîndu-și asta, au și privit în viitor. Proiectanților, arhitecților, le-a revenit misiunea de a contura acest viitor, la dimensiunile lui exacte, pe planșete.

La un conturat, l-au calculat, l-au prezentat municipalității spre avizare. Și cînd totuși a fost gata, proiectele au fost imitate constructorilor.

S-a deschis șantierul cu tot ceea ce știm că ține de el: muncitori, mașini, macarale etc. etc. Acum faleza e gata. Balcoanele — mai „respiră” încă mirosul mortarului proaspăt. În vara '82 au înflorit și trandafirii pe peluzele unde în urmă cu doar cîteva luni duzduiau macaralele ori erau depozitați pereti gîșniti ai vitorelor apartamente. Intre magaziniile de la parterul noiilor blocuri am văzut și o librărie.

Mulți dintre locatarii cartierului mergeau în septembrie '82 în primul lor an de școală, și evident, erau printre primii cumpărători ai librăriei. Privindu-l mi-am reamintit cuvintele tînrului pictor: „întîr-un fel am crescut odată cu orașul”. Dar puștii de-acum, din blocurile de pe faleză, cum vor spune? Am crescut odată cu cartierul?

Întreb, doar una din multele care mă încearcă de cite ori ajung la Rimnicul Sărat, chiar așa mai vechi prieten al localității cum îmi place să cred că sînt...

făcut mă-sa și pînă acu! la două? de ani nu știu dac-a muncit un an întreg... Și jură de stînga! De fiecare dată cînd s-au întîlnit, a așteptat pînă a prins o clipă prînzului și i-a furat cetățeanului dușmălele banii... Așa-i bă! Levente? Zi că nu-i așa?”

Levente tremura tot. „Da, da... Adică, nu... Cum nu, mă? Nu ți-am găsit în buzunar portofelul ăsta?”

„Ba da...”

Atunci?

Mîntănu și-a pornit mina gata să lovească. Andone s-a ridicat brusca, i-a dat-o la o parte.

„E-al meu portofelul!”

Pionierul rînjеше. A câștigat, gata, e victorios, a descoperit adevărul și el, omul legii este satisfăcut. Andone cîmpănesc și s-a clipit portofelul în mîna lui și în buzunar, apoi se apleacă spre Levente. Aritarea aceea s-a cacherit în scaun, a ridicat mîinile să se aperse.

Andone l-a mîngîiat.

Am țes și ne-am urcat în barcă. Se simtea vîntul lîindu-se ușor printre lupșinele stîlpușii undeau în tăceri, norii încoperău să se vinzolească. Văstăză tăcu. Nici eu nu spuneam nimic. La un moment dat a lăsat ramele din mîna, a luat un pumn de apă din baldă și și-a răcorit fruntea.

„Păcat de el... Pădăre de pripas prin balta asta...”, a zis, apoi a început să vîzlească virtos. Cerul împănău fața apăsătoare a mîi de glorie lichide și vîntul aplecă pînă în zăbateră continuă.

Venea furtună.

(Din volumul „Simple povestiri de aproape”)

TINĂR IN AGORA

Personaje pentru toate măsurile omenestii

Citesc adesea, în ziare, la rubricile afectate literaturii, îndemnul repetat și energic ca scriitorii să se aplece cu mai multă luare aminte asupra generației tinere pentru a scrie opere literare în care „într-o zi să se recunoască în literatura lor”. Am cupetat mult vreme: cum s-ar putea face? La care din tinerii despre care se scrie zilnic în ziare, pe care îi vedeam seară de seară în imaginile transmise de televiziune, pe care îi înfățișam atunci cînd aveam prilejul să mergem acolo, pe toate marile șantiere ale țării, ar trebui să se oprească literatura? Și cum? Oare scriind despre un tînr strungar cum lucrează pe strada ar fi o pagină de literatură? Sau despre un tînr lăran cooperant că și-a însușit foarte repede noile tehnici agricole — ar fi o pagină de literatură? Oare imaginile acestea exacte n-ar fi prea strimte? Nu i-ar strînge, înainte de toate, pe el? Visul lor despre sine nu este, oare, mai larg, mai îndepărtat? Nu cred că minugia documentară poate fi ca atare un succes literar. Imaginile noastre despre noi înșine nu sînt ca fotografiile, exacte și imobile. Ne gîndim la noi în mișcare, în devenire, într-o curgere pe care dacă literatura n-o iregistrăză va fi lovită perpetuu de scheme, de superficialitate și efemer. Năzuința noastră pentru mai mult și mai bine este o bună parte pămînt. Hainele pe care scriitorii la croiesc pentru personaje trebuie să încapă toate măsurile omenestii. Zărit, sub raportul aspirațiilor sale imaginare, omul trădă la fel de multă sinceritate ca însuși soarele. Cred că tocmai momentul acesta al tranșării către o spiritualitate tot mai cuprinzătoare, clipa cea mare cînd făptura umană ia foc dela propria aspirație, trebuie să declanșeze actul creației. Scriitorului nu-i este îngăduit să cerceteze foarte puține probleme. Oamenii de astăzi n-au depășit cu mult sfîrșitul de secol, de aceea trebuie să scrie pentru personaje care trăiesc în prezent și în viitor.

„Ea: „Zece mii optzeci și patru de roșii și trei mii nouăzeci și opt de ardei. De la un timp ne dureau mușchii de la mîini și mijloc. Ei (adică soțul, n.n.), nu spunea nimic dar vro trei-patru zile l-am tot văzut întinzîndu-se de mijloc.”

El: „Atît ar mai fi trebuit. Ar fi sărit cu gura pe mine, că doar eu fusesem cu ideea...”

„Și rezultatele?” încerc să gîrbesc finalul povestirii nelipsite de cîntecul unor.

El: „O, rezultatul a fost peste așteptări! Am vindut și la piață de vreo treizeci de mii de lei și-am păstrat și pentru noi cit să avem tot anul.”

Ea: „Pe urmă, în anul care a venit am început să trecem la cultura succesive și să contractăm cu statul.”

El: „Roșii, ardei, pătrunjel. Așa fel ca pămîntul să dea roade tot anul, nu numai primăvara. Și vă rog să mă credeți că este foarte rentabil.”

V. De ce n-ar avea și Rimnicul o faleză străjuită de blocuri? Și dacă tot o poate avea, atunci de ce să nu facem frumoasă? Într-un spațiu, desigur, în urmă cu cîțiva ani, edilii orașului. Și spunîndu-și asta, au și privit în viitor. Proiectanților, arhitecților, le-a revenit misiunea de a contura acest viitor, la dimensiunile lui exacte, pe planșete.

La un conturat, l-au calculat, l-au prezentat municipalității spre avizare. Și cînd totuși a fost gata, proiectele au fost imitate constructorilor.

S-a deschis șantierul cu tot ceea ce știm că ține de el: muncitori, mașini, macarale etc. etc. Acum faleza e gata. Balcoanele — mai „respiră” încă mirosul mortarului proaspăt. În vara '82 au înflorit și trandafirii pe peluzele unde în urmă cu doar cîteva luni duzduiau macaralele ori erau depozitați pereti gîșniti ai vitorelor apartamente. Intre magaziniile de la parterul noiilor blocuri am văzut și o librărie.

Mulți dintre locatarii cartierului mergeau în septembrie '82 în primul lor an de școală, și evident, erau printre primii cumpărători ai librăriei. Privindu-l mi-am reamintit cuvintele tînrului pictor: „întîr-un fel am crescut odată cu orașul”. Dar puștii de-acum, din blocurile de pe faleză, cum vor spune? Am crescut odată cu cartierul?

Întreb, doar una din multele care mă încearcă de cite ori ajung la Rimnicul Sărat, chiar așa mai vechi prieten al localității cum îmi place să cred că sînt...

făcut mă-sa și pînă acu! la două? de ani nu știu dac-a muncit un an întreg... Și jură de stînga! De fiecare dată cînd s-au întîlnit, a așteptat pînă a prins o clipă prînzului și i-a furat cetățeanului dușmălele banii... Așa-i bă! Levente? Zi că nu-i așa?”

Levente tremura tot. „Da, da... Adică, nu... Cum nu, mă? Nu ți-am găsit în buzunar portofelul ăsta?”

„Ba da...”

Atunci?

Mîntănu și-a pornit mina gata să lovească. Andone s-a ridicat brusca, i-a dat-o la o parte.

„E-al meu portofelul!”

Pionierul rînjеше. A câștigat, gata, e victorios, a descoperit adevărul și el, omul legii este satisfăcut. Andone cîmpănesc și s-a clipit portofelul în mîna lui și în buzunar, apoi se apleacă spre Levente. Aritarea aceea s-a cacherit în scaun, a ridicat mîinile să se aperse.

Andone l-a mîngîiat.

Am țes și ne-am urcat în barcă. Se simtea vîntul lîindu-se ușor printre lupșinele stîlpușii undeau în tăceri, norii încoperău să se vinzolească. Văstăză tăcu. Nici eu nu spuneam nimic. La un moment dat a lăsat ramele din mîna, a luat un pumn de apă din baldă și și-a răcorit fruntea.

„Păcat de el... Pădăre de pripas prin balta asta...”, a zis, apoi a început să vîzlească virtos. Cerul împănău fața apăsătoare a mîi de glorie lichide și vîntul aplecă pînă în zăbateră continuă.

Venea furtună.

(Din volumul „Simple povestiri de aproape”)

donatel pe care se comunică și care sînt mai presus decît limbajul primar. Oare scriind despre lănerii marilor șantiere naționale, de pildă, să înțelegem acțiunile — nu temele, ci expresia care i-ar putea amănunțit pe creatorii marilor baraje de pe Lotru, Ol, Dunăre? Cuvîntul potrivit care să ne sensibilizeze nu la cifrele de plan, nu la mașini și la tehnici, ci la mutațiile psihologice care se produc? În expunerea rostită la Conferința Națională a Partidului, scrierilor său personal, tovarășul Nicolae Ceaușescu vorbea clar despre necesitatea ca literatura să sădească în conștiința tineretului spiritului revoluționar, dorința de a-și însuși cele mai noi cercetări ale științei și cunoașterii umane, voința de a acționa în toate împrejurările ca revoluționari, ca patrioți, voința de a-și servi întotdeauna poporul, cauza socialismului, pacea. O literatură stimulatoare, anajată și angajată, numind cu răspundere adevărul, aflînd căi pentru depășirea impasului și ecitind soluțiile mărute, amînării, clișeele. În climatul cultural atît de promic dezvoltării unei arte curajoase și originale deopotrivă, literatura pentru și despre tineri trebuie să sargă clișeele, să semene cu curgerea marilor fluvii capabile să-și poarte peste toate stările care se ridică în cale — apele, spre liniștea luminoasă și adîncă a mării și oceanelor.

Urmare din pag. I

Picture de Sabin Ștefanuță

SFÎRȘITUL LUI MACISTE

cu o seară înaintea zilei fixate pentru aplicarea sentinței capitale. Maiorul Vasile, precum și maestrul Gherase și Lăscăr instalară un al doilea platur de plastic pe care să lăzărească Maxim primii bucuros misiunea de încercare a complicatului mecanism al spânzuratării croite de cei doi maistri și prieteni ai lui Vasile. De platur de pe seara era legat un cablu care se prelungea spre pista de decolare (în fine) pe mai bine de o mie de metri, iar capătul său era ancorat în coada unui avion ușor pentru performanțe sportive. La distanță de un kilometru jur împrejur platurului de execuție fuseseră dispuse (din ordinul consilierului Simion Stîl) nenumărate care binate. Pentru orice eventualitate erau trimise în mașinile serviciului de Salvare fuseseră parcate pe cele zece ale asfaltate din pădure. Cu spatele spre liziera pădurii în imediata apropiere a platurului se înălțase o tribună împunătoare cu zece mii de locuri. Porțile de radio și televiziune anunțară vineri seara, mâine, sâmbătă la orele șaptesprezece toți cetățenii orașului pot să asiste la executarea marelui motan criminal Maciste. Acestul purtătorilor de arme albe sau de foc va fi interzis.

Atunci?

Mîntănu și-a pornit mina gata să lovească. Andone s-a ridicat brusca, i-a dat-o la o parte.

„E-al meu portofelul!”

Pionierul rînjеше. A câștigat, gata, e victorios, a descoperit adevărul și el, omul legii este satisfăcut. Andone cîmpănesc și s-a clipit portofelul în mîna lui și în buzunar, apoi se apleacă spre Levente. Aritarea aceea s-a cacherit în scaun, a ridicat mîinile să se aperse.

Andone l-a mîngîiat.

Am țes și ne-am urcat în barcă. Se simtea vîntul lîindu-se ușor printre lupșinele stîlpușii undeau în tăceri, norii încoperău să se vinzolească. Văstăză tăcu. Nici eu nu spuneam nimic. La un moment dat a lăsat ramele din mîna, a luat un pumn de apă din baldă și și-a răcorit fruntea.

„Păcat de el... Pădăre de pripas prin balta asta...”, a zis, apoi a început să vîzlească virtos. Cerul împănău fața apăsătoare a mîi de glorie lichide și vîntul aplecă pînă în zăbateră continuă.

Venea furtună.

(Din volumul „Simple povestiri de aproape”)

Viața ea un foc continuu

Cel puțin așa sînt vorbe: bormile celalalte, ale vîrștelor ușite și aici, iar orașul se sprînză, în primul rînd, pe acestea, deci pe noi.

Alții, parcă mai viguroși, mai aparte, reprezentanți ai unui entuziasm cumva mai rafinat, dar numai cu manifestare aparentă, se ridică spre teluricele lor umane. Sînt tentați să spun și eu „Viața curge”. Dar, fiind hunedoreni, eu spun că mai degrabă, viața arde. Dă lumina, plămăie ce-i plămăsit, prefăce, dă, dar prin ardere, alte răspunsuri. Iată, metafora focului acesta, - continuu pe care oamenii o împunută fațetelor lor de muncă - demitrică, rămîne oie, fără a risca să se vulgarezze, ea este întreținută de revelația succintă a profunzimilor, o metaforă-cheie, altele sînt pierite. Iată-ne așadar, generația de mijloc, pe noi, cei ce ne-am născut odată cu Republica. Asem alte ieri, alte răspunsuri, unele știute, pînă mai ieri, doar „după ureche”. Tristețea vine de acolo că el, Ștefan Trippa, face parte din generația care nu merge, așa că, iată, de-acum venim noi, inlocuitorii, deci nu mai sîntem tineri...

Urmare din pag. I

cel puțin așa sînt vorbe: bormile celalalte, ale vîrștelor ușite și aici, iar orașul se sprînză, în primul rînd, pe acestea, deci pe noi.

Alții, parcă mai viguroși, mai aparte, reprezentanți ai unui entuziasm cumva mai rafinat, dar numai cu manifestare aparentă, se ridică spre teluricele lor umane. Sînt tentați să spun și eu „Viața curge”. Dar, fiind hunedoreni, eu spun că mai degrabă, viața arde. Dă lumina, plămăie ce-i plămăsit, prefăce, dă, dar prin ardere, alte răspunsuri. Iată, metafora focului acesta, - continuu pe care oamenii o împunută fațetelor lor de muncă - demitrică, rămîne oie, fără a risca să se vulgarezze, ea este întreținută de revelația succintă a profunzimilor, o metaforă-cheie, altele sînt pierite. Iată-ne așadar, generația de mijloc, pe noi, cei ce ne-am născut odată cu Republica. Asem alte ieri, alte răspunsuri, unele știute, pînă mai ieri, doar „după ureche”. Tristețea vine de acolo că el, Ștefan Trippa, face parte din generația care nu merge, așa că, iată, de-acum venim noi, inlocuitorii, deci nu mai sîntem tineri...

cel puțin așa sînt vorbe: bormile celalalte, ale vîrștelor ușite și aici, iar orașul se sprînză, în primul rînd, pe acestea, deci pe noi.

Alții, parcă mai viguroși, mai aparte, reprezentanți ai unui entuziasm cumva mai rafinat, dar numai cu manifestare aparentă, se ridică spre teluricele lor umane. Sînt tentați să spun și eu „Viața curge”. Dar, fiind hunedoreni, eu spun că mai degrabă, viața arde. Dă lumina, plămăie ce-i plămăsit, prefăce, dă, dar prin ardere, alte răspunsuri. Iată, metafora focului acesta, - continuu pe care oamenii o împunută fațetelor lor de muncă - demitrică, rămîne oie, fără a risca să se vulgarezze, ea este întreținută de revelația succintă a profunzimilor, o metaforă-cheie, altele sînt pierite. Iată-ne așadar, generația de mijloc, pe noi, cei ce ne-am născut odată cu Republica. Asem alte ieri, alte răspunsuri, unele știute, pînă mai ieri, doar „după ureche”. Tristețea vine de acolo că el, Ștefan Trippa, face parte din generația care nu merge, așa că, iată, de-acum venim noi, inlocuitorii, deci nu mai sîntem tineri...

cel puțin așa sînt vorbe: bormile celalalte, ale vîrștelor ușite și aici, iar orașul se sprînză, în primul rînd, pe acestea, deci pe noi.

Alții, parcă mai viguroși, mai aparte, reprezentanți ai unui entuziasm cumva mai rafinat, dar numai cu manifestare aparentă, se ridică spre teluricele lor umane. Sînt tentați să spun și eu „Viața curge”. Dar, fiind hunedoreni, eu spun că mai degrabă, viața arde. Dă lumina, plămăie ce-i plămăsit, prefăce, dă, dar prin ardere, alte răspunsuri. Iată, metafora focului acesta, - continuu pe care oamenii o împunută fațetelor lor de muncă - demitrică, rămîne oie, fără a risca să se vulgarezze, ea este întreținută de revelația succintă a profunzimilor, o metaforă-cheie, altele sînt pierite. Iată-ne așadar, generația de mijloc, pe noi, cei ce ne-am născut odată cu Republica. Asem alte ieri, alte răspunsuri, unele știute, pînă mai ieri, doar „după ureche”. Tristețea vine de acolo că el, Ștefan Trippa, face parte din generația care nu merge, așa că, iată, de-acum venim noi, inlocuitorii, deci nu mai sîntem tineri...

cel puțin așa sînt vorbe: bormile celalalte, ale vîrștelor ușite și aici, iar orașul se sprînză, în primul rînd, pe acestea, deci pe noi.

Alții, parcă mai viguroși, mai aparte, reprezentanți ai unui entuziasm cumva mai rafinat, dar numai cu manifestare aparentă, se ridică spre teluricele lor umane. Sînt tentați să spun și eu „Viața curge”. Dar, fiind hunedoreni, eu spun că mai degrabă, viața arde. Dă lumina, plămăie ce-i plămăsit, prefăce, dă, dar prin ardere, alte răspunsuri. Iată, metafora focului acesta, - continuu pe care oamenii o împunută fațetelor lor de muncă - demitrică, rămîne oie, fără a risca să se vulgarezze, ea este întreținută de revelația succintă a profunzimilor, o metaforă-cheie, altele sînt pierite. Iată-ne așadar, generația de mijloc, pe noi, cei ce ne-am născut odată cu Republica. Asem alte ieri, alte răspunsuri, unele știute, pînă mai ieri, doar „după ureche”. Tristețea vine de acolo că el, Ștefan Trippa, face parte din generația care nu merge, așa că, iată, de-acum venim noi, inlocuitorii, deci nu mai sîntem tineri...

cel puțin așa sînt vorbe: bormile celalalte, ale vîrștelor ușite și aici, iar orașul se sprînză, în primul rînd, pe acestea, deci pe noi.

Alții, parcă mai viguroși, mai aparte, reprezentanți ai unui entuziasm cumva mai rafinat, dar numai cu manifestare aparentă, se ridică spre teluricele lor umane. Sînt tentați să spun și eu „Viața curge”. Dar, fiind hunedoreni, eu spun că mai degrabă, viața arde. Dă lumina, plămăie ce-i plămăsit, prefăce, dă, dar prin ardere, alte răspunsuri. Iată, metafora focului acesta, - continuu pe care oamenii o împunută fațetelor lor de muncă - demitrică, rămîne oie, fără a risca să se vulgarezze, ea este întreținută de revelația succintă a profunzimilor, o metaforă-cheie, altele sînt pierite. Iată-ne așadar, generația de mijloc, pe noi, cei ce ne-am născut odată cu Republica. Asem alte ieri, alte răspunsuri, unele știute, pînă mai ieri, doar „după ureche”. Tristețea vine de acolo că el, Ștefan Trippa, face parte din generația care nu merge, așa că, iată, de-acum venim noi, inlocuitorii, deci nu mai sîntem tineri...

cel puțin așa sînt vorbe: bormile celalalte, ale vîrștelor ușite și aici, iar orașul se sprînză, în primul rînd, pe acestea, deci pe noi.

Alții, parcă mai viguroși, mai aparte, reprezentanți ai unui entuziasm cumva mai rafinat, dar numai cu manifestare aparentă, se ridică spre teluricele lor umane. Sînt tentați să spun și eu „Viața curge”. Dar, fiind hunedoreni, eu spun că mai degrabă, viața arde. Dă lumina, plămăie ce-i plămăsit, prefăce, dă, dar prin ardere, alte răspunsuri. Iată, metafora focului acesta, - continuu pe care oamenii o împunută fațetelor lor de muncă - demitrică, rămîne oie, fără a risca să se vulgarezze, ea este întreținută de revelația succintă a profunzimilor, o metaforă-cheie, altele sînt pierite. Iată-ne așadar, generația de mijloc, pe noi, cei ce ne-am născut odată cu Republica. Asem alte ieri, alte răspunsuri, unele știute, pînă mai ieri, doar „după ureche”. Tristețea vine de acolo că el, Ștefan Trippa, face parte din generația care nu merge, așa că, iată, de-acum venim noi, inlocuitorii, deci nu mai sîntem tineri...

cel puțin așa sînt vorbe: bormile celalalte, ale vîrștelor ușite și aici, iar orașul se sprînză, în primul rînd, pe acestea, deci pe noi.

Alții, parcă mai viguroși, mai aparte, reprezentanți ai unui entuziasm cumva mai rafinat, dar numai cu manifestare aparentă, se ridică spre teluricele lor umane. Sînt tentați să spun și eu „Viața curge”. Dar, fiind hunedoreni, eu spun că mai degrabă, viața arde. Dă lumina, plămăie ce-i plămăsit, prefăce, dă, dar prin ardere, alte răspunsuri. Iată, metafora focului acesta, - continuu pe care oamenii o împunută fațetelor lor de muncă - demitrică, rămîne oie, fără a risca să se vulgarezze, ea este întreținută de revelația succintă a profunzimilor, o metaforă-cheie, altele sînt pierite. Iată-ne așadar, generația de mijloc, pe noi, cei ce ne-am născut odată cu Republica. Asem alte ieri, alte răspunsuri, unele știute, pînă mai ieri, doar „după ureche”. Tristețea vine de acolo că el, Ștefan Trippa, face parte din generația care nu merge, așa că, iată, de-acum venim noi, inlocuitorii, deci nu mai sîntem tineri...

cel puțin așa sînt vorbe: bormile celalalte, ale vîrștelor ușite și aici, iar orașul se sprînză, în primul rînd, pe acestea, deci pe noi.

Alții, parcă mai viguroși, mai aparte, reprezentanți ai unui entuziasm cumva mai rafinat, dar numai cu manifestare aparentă, se ridică spre teluricele lor umane. Sînt tentați să spun și eu „Viața curge”. Dar, fiind hunedoreni, eu spun că mai degrabă, viața arde. Dă lumina, plămăie ce-i plămăsit, prefăce, dă, dar prin ardere, alte răspunsuri. Iată, metafora focului acesta, - continuu pe care oamenii o împunută fațetelor lor de muncă - demitrică, rămîne oie, fără a risca să se vulgarezze, ea este întreținută de revelația succintă a profunzimilor, o metaforă-cheie, altele sînt pierite. Iată-ne așadar, generația de mijloc, pe noi, cei ce ne-am născut odată cu Republica. Asem alte ieri, alte răspunsuri, unele știute, pînă mai ieri, doar „după ureche”. Tristețea vine de acolo că el, Ștefan Trippa, face parte din generația care nu merge, așa că, iată, de-acum venim noi, inlocuitorii, deci nu mai sîntem tineri...

cel puțin așa sînt vorbe: bormile celalalte, ale vîrștelor ușite și aici, iar orașul se sprînză, în primul rînd, pe acestea, deci pe noi.

Alții, parcă mai viguroși, mai aparte, reprezentanți ai unui entuziasm cumva mai rafinat, dar numai cu manifestare aparentă, se ridică spre teluricele lor umane. Sînt tentați să spun și eu „Viața curge”. Dar, fiind hunedoreni, eu spun că mai degrabă, viața arde. Dă lumina, plămăie ce-i plămăsit, prefăce, dă, dar prin ardere, alte răspunsuri. Iată, metafora focului acesta, - continuu pe care oamenii o împunută fațetelor lor de muncă - demitrică, rămîne oie, fără a risca să se vulgarezze, ea este întreținută de revelația succintă a profunzimilor, o metaforă-cheie, altele sînt pierite. Iată-ne așadar, generația de mijloc, pe noi, cei ce ne-am născut odată cu Republica. Asem alte ieri, alte răspunsuri, unele știute, pînă mai ieri, doar „după ureche”. Tristețea vine de acolo că el, Ștefan Trippa, face parte din generația care nu merge, așa că, iată, de-acum venim noi, inlocuitorii, deci nu mai sîntem tineri...

cel puțin așa sînt vorbe: bormile celalalte, ale vîrștelor ușite și aici, iar orașul se sprînză, în primul rînd, pe acestea, deci pe noi.

Alții, parcă mai viguroși, mai aparte, reprezentanți ai unui entuziasm cumva mai rafinat, dar numai cu manifestare aparentă, se ridică spre teluricele lor umane. Sînt tentați să spun și eu „Viața curge”. Dar, fiind hunedoreni, eu spun că mai degrabă, viața arde. Dă lumina, plămăie ce-i plămăsit, prefăce, dă, dar prin ardere, alte răspunsuri. Iată, metafora focului acesta, - continuu pe care oamenii o împunută fațetelor lor de muncă - demitrică, rămîne oie, fără a risca să se vulgarezze, ea este întreținută de revelația succintă a profunzimilor, o metaforă-cheie, altele sînt pierite. Iată-ne așadar, generația de mijloc, pe noi, cei ce ne-am născut odată cu Republica. Asem alte ieri, alte răspunsuri, unele știute, pînă mai ieri, doar „după ureche”. Tristețea vine de acolo că el, Ștefan Trippa, face parte din generația care nu merge, așa că, iată, de-acum venim noi, inlocuitorii, deci nu mai sîntem tineri...

cel puțin așa sînt vorbe: bormile celalalte, ale vîrștelor ușite și aici, iar orașul se sprînză, în primul rînd, pe acestea, deci pe noi.

Alții, parcă mai viguroși, mai aparte, reprezentanți ai unui entuziasm cumva mai rafinat, dar numai cu manifestare aparentă, se ridică spre teluricele lor umane. Sînt tentați să spun și eu „Viața curge”. Dar, fiind hunedoreni, eu spun că mai degrabă, viața arde. Dă lumina, plămăie ce-i plămăsit, prefăce, dă, dar prin ardere, alte răspunsuri. Iată, metafora focului acesta, - continuu pe care oamenii o împunută fațetelor lor de muncă - demitrică, rămîne oie, fără a risca să se vulgarezze, ea este întreținută de revelația succintă a profunzimilor, o metaforă-che

Contribuții românești la istoria culturii bulgare: De la Eftimie la Paisie

Profesorului MALCIO MALCEV

§ 1. Au trecut mai bine de o sută de ani de când, în cea de a doua volum (Vtory vypusk) al fundamentalei sale opere...

Cel mai însemnat moment în progresul studiilor eftimiene îl constituie angajarea pe acest ogor de cercetare a învățătorului român din Basarabia...

Același Sirku dă la lumină, în 1898, Vremea și viața patriarhului Eftimie Ternovski (Vremja i žiznja Patriarha Eftimija Ternovskogo)...

Stafeta gloriei moderne și științifice a patriarhului Eftimie a fost preluată, din minie lui Andrei Popov, de Alexandru Nikolaevič Pipin (1833-1904)...

Lui Eftimie al Târnovei A. N. Pipin îi rezervă acum un loc de cinste, în Eftimie. Eftimie scrie căruia viață și ale cărui opere...

pre-epoca post-eftimiană a culturii bulgare și despre influența culturii bulgare asupra celei ruse...

Următoarea etapă importantă în progresul studiilor asupra epocii, personalității și operei patriarhului Eftimie o înscrise ANUL 1901...

Este foarte interesant de constatat, încă o dată, cum se conturează contribuția românească la destinul postum al gloriei și operei patriarhului Eftimie al Târnovei...

Cea mai convingătoare demonstrație a valorii mondiale a acestui tezaur o face în 1901, prin edițiile sale citate...

§ 2. Se poate spune, fără a exagera prea mult, că timp de aproape un secol, până în 1983...

copiile lui Gavril Uric: Viața sf. Ioan de la Rila (completată) cu un alt manuscris, tot de origine românească...

Să nu închidem capitolul, alături de importantul și contribuțiile lui Kaluzniacki, fără a aminti, fie și în treacăt, faptul prea puțin cunoscut...

§ 3. Anul 1901 care deschide veacul nostru cu prima ediție critică a operei complete a patriarhului Eftimie...

§ 4. Nimic nou nu mai aduce, în privința generală asupra epocii, personalității și operei patriarhului Eftimie...

§ 5. Într-o altă ordine de idei, în privința generală asupra epocii, personalității și operei patriarhului Eftimie...

§ 6. Într-o altă ordine de idei, în privința generală asupra epocii, personalității și operei patriarhului Eftimie...

§ 7. Într-o altă ordine de idei, în privința generală asupra epocii, personalității și operei patriarhului Eftimie...

§ 8. Într-o altă ordine de idei, în privința generală asupra epocii, personalității și operei patriarhului Eftimie...

§ 9. Într-o altă ordine de idei, în privința generală asupra epocii, personalității și operei patriarhului Eftimie...

REPERE

„Zbor deasupra unui cuib de cuci”

Un film excepțional, jucat de mari actori și gândit ca o parabolă a societății neprevăzute, care se împovărește aspiranților naturali...

REPERE

„Zbor deasupra unui cuib de cuci”

Imaginația față de viața fantezmată și plină de ecouri îndepărtate a curților. Bromden și fost asistat de autor născut pentru poziția lui față de croșii și fața de evenimentele din carte...

Aurel-Dragoș Munteanu

REVISTA STRĂINĂ

● O CARTE excepțională de poeme semnăz Jacques Roubaud cunoscut autor cu inspirație medievală, prin titluri ca: „Romanul Graulului”...

● NICHOLAS CANTANOV, cunoscut poet și comentator de poezie, recenzează volumul de versuri semnat de Andreea Genoveva...

● CARTEA lui Ignazio Silone „Severina”, publicată în română, continuă să atragă atenția presei Occidentale...

● UN POET ITALIAN dintre cei mai cunoscuți este Vittorio Sereni, autorul volumului de versuri „Instrumente unice”...

● O PREZENTĂ remarcabilă în literatura indiană de azi este Shiv Kumar, autorul volumelor Tăceri articulate, Subterfugii și Privighetiri...

● O POEZIE remarcabilă în literatura indiană de azi este Shiv Kumar, autorul volumelor Tăceri articulate, Subterfugii și Privighetiri...

● O POEZIE remarcabilă în literatura indiană de azi este Shiv Kumar, autorul volumelor Tăceri articulate, Subterfugii și Privighetiri...

● O POEZIE remarcabilă în literatura indiană de azi este Shiv Kumar, autorul volumelor Tăceri articulate, Subterfugii și Privighetiri...

● O POEZIE remarcabilă în literatura indiană de azi este Shiv Kumar, autorul volumelor Tăceri articulate, Subterfugii și Privighetiri...

REVISTA STRĂINĂ

● O CARTE excepțională de poeme semnăz Jacques Roubaud cunoscut autor cu inspirație medievală, prin titluri ca: „Romanul Graulului”...

● NICHOLAS CANTANOV, cunoscut poet și comentator de poezie, recenzează volumul de versuri semnat de Andreea Genoveva...

● CARTEA lui Ignazio Silone „Severina”, publicată în română, continuă să atragă atenția presei Occidentale...

● UN POET ITALIAN dintre cei mai cunoscuți este Vittorio Sereni, autorul volumului de versuri „Instrumente unice”...

● O PREZENTĂ remarcabilă în literatura indiană de azi este Shiv Kumar, autorul volumelor Tăceri articulate, Subterfugii și Privighetiri...

● O POEZIE remarcabilă în literatura indiană de azi este Shiv Kumar, autorul volumelor Tăceri articulate, Subterfugii și Privighetiri...

● O POEZIE remarcabilă în literatura indiană de azi este Shiv Kumar, autorul volumelor Tăceri articulate, Subterfugii și Privighetiri...

● O POEZIE remarcabilă în literatura indiană de azi este Shiv Kumar, autorul volumelor Tăceri articulate, Subterfugii și Privighetiri...

● O POEZIE remarcabilă în literatura indiană de azi este Shiv Kumar, autorul volumelor Tăceri articulate, Subterfugii și Privighetiri...

Luceafărul

Revistă editată de UNIUNEA SCRITORILOR din REPUBLICA SOCIALISTA ROMANIA

Redactor șef: Nicolae Dan Fruntelează, Mihai Ungheanu (redactor șef adjuncți)

REDACTIA: București, Piața Școlii nr. 1, tel. 17 32 09

ADMINISTRAȚIA: Calea Victoriei nr. 115, tel. 50 14 95